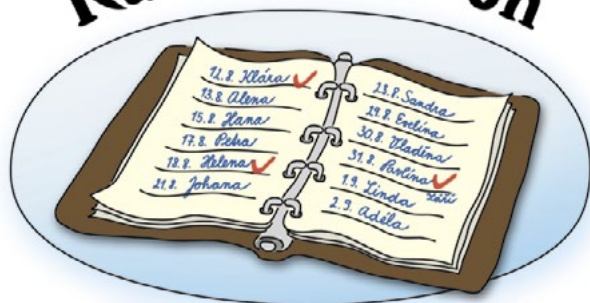


IVAN MLÁDEK

KalendaMeron



NESTYDATÁ SÁZKA O NESTYDATÉ PRACHY

FRAGMENT

KALENDAMERON

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



Doporučujeme další e-knihy:
Ivan Mládek – Zápisky šilencovy
Ivan Mládek – Fejetony

Ivan Mládek
KalendaMeron – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

OBSAH

PŘEDMLUVA	4
1. Kapitola SETKÁNÍ	5
2. Kapitola PRAVIDLA HRY	46
3. Kapitola START	70
4. Kapitola SMRŠŤ	80
5. Kapitola ÚNAVA.....	163
6. Kapitola DRUHÝ DECH	198
7. Kapitola PŘÍMĚŘÍ	249

PŘEDMLUVA

KALENDAMERON je příběhem dvou šedesátiletých sukničkářů, kteří se po třiceti letech šťastně shledají v jednom pražském baru. Jako za starých časů se pokoušejí o jednu a tu samou ženu, oba jsou neúspěšní a svádí pak vinu jeden na druhého. Nakonec v opilecké euforii uzavřou šílenou sázku o to, komu se dříve podaří obšťátnit všechny ženy, jejichž křestní jména jsou v českém kalendáři.

Tito dva cyničtí sběratelé „bodů“ se na sklonku své sukničkářské kariéry pustí do nemilosrdné bitvy o sto sedmdesát sedm jmen. Prožívají jedno dobrodružství za druhým, pokořují ženy všech vrstev, všech věkových kategorií i všech vah, nemusím zdůrazňovat, že největším pomocníkem je jim blahodárná viagra. Pro drsné počínání, obhroublé vyjadřování, nestydatost a bezcitnost budou připadat zvláště ženám jako dvě monstra, které nemají v civilizované křesťanské společnosti co dělat. Protože jde o dvě konkrétní osoby, považuji za svou povinnost se jich zastat a na jejich obranu uvést, že jsou to muži dvou tváří. Ve svém druhém životě jsou to milující manželé, obětaví otcové a dobrotiví dědečkové, kteří se vzorně starají o své rodiny, vzorně plní své pracovní povinnosti a vzorně se i občansky angažují. Čtenáři se, bohužel, seznámí jen s tou jejich horší tváří. Chtěl bych také na tomto místě přísahat své ženě Evě, že se nejedná o můj příběh a že se neskrývám ani za jednou ze dvou titulních postav. Přisahám i svým dvěma „předloham“, že nikdy nevyzradím jejich pravou identitu, leda že by mě o to samy požádaly. Nepřisahám, ale čestně prohlašuji, že mě k napsání knihy KalendaMeron neinspirovaly žádné dvě známé osobnosti, nýbrž dvě naprosto nenápadná individua, která si dodnes hezky v anonymitě užívají obou svých životů. A plnými doušky.

zdraví autor

1. Kapitola

SETKÁNÍ

Já hlupák nepoučitelný! Já husa šedesátiletá! Já ohánka nedomi-
lovaná! Že si už nedám pokoj! Bláhově jsem si plánoval, jak pů-
jdu v šedesáti do penze, jak budu bydlet s babičkou na chaloup-
ce, jak s ní budu chodit na zdravotní procházky a večer pak s děd-
ky do hospůdky, jak si budu hrát s vnoučátky na schovávanou,
jak budu každý večer sedávat s fajfkou v puse na zápraží a dívat
se na západ slunce – a najednou bum a vynalezli viagru! A tak
místo na zápraží na chaloupce sedím tady v nočním baru Monica
a jako za mlada vrhám zamilované pohledy po prsaté barmance,
které bude maximálně tak pětadvacet let. Podle hlubokého vý-
stříhu a více než krátké sukénky nebude žádný zajíček. Náš starý
pan profesor češtiny Zeidler by řekl: „Druhem jest ženy, co v okol-
nostech jistých každému podržeti schopna jest.“ Čili můj typ!

Je to zvláštní, muži se většinou zamilovávají do žen, které na
ně kašlou, já se naopak vždycky zamilovával do těch, u kterých
jsem cítil, že to „klopne“. Dneska zase cítím úspěch v kloubech,
že bych jednu pilulku do sebe šoupnul už teď? Abych ale nedo-
padl jako soused Lojza Lázníčka, který dělá dopravního strážní-
ka. Měl jednu dopoledne volno a jak se tak převaloval v poste-
li, dostal chuť na svou vlastní manželku. A hned ho pán Bůh
potrestal! Spolknul viagru, ale v tom mu jako na potvoru zavo-

lali z velitelství, že jeho kolegu porazilo auto a že za něj musí okamžitě nastoupit na rušnou křižovatku u Národního divadla, na které nefungoval semafor. Několik hodin stál v nedůstojném stavu uprostřed křižovatky a řídil dopravu. Mezi procházejícími chodci se samozřejmě našlo několik dobráků, kteří si ho vyfotografovali. A co nejhůřší, jeden velice zdařilý záběr vyšel druhý den v našem nejnámějším bulvárním deníku! Lojzu sice od policie nevyhodili, ale už nikdy nesměl na křižovatku.

Barmanka je opravdu krásná, jsem v tom zase až po uši! Kolikrát jsem se už spálil! Vždycky už předem vím, jak bude všechno probíhat, jaké nastanou komplikace a jak si pak budu drbat hlavu. Snad už po tisíci budu zase opakovat všechny své historky a vtípky, pak ji půjdu doprovodit domů, vnutím se k ní na kafe, začnu jí vyznávat lásku a když budu ve vyznávání v nejlepším, nečekaně se vrátí domů manžel a rozbije mi hubu. A pak ještě ke všemu – aby toho nebylo málo – půjde její manžel k nám a bude tento trapný příběh vyprávět mojí babičce. Tak se ovšem stane jen v lepším případě! Daleko reálnější je, že k ničemu ani nedojde a stejně dostanu od někoho přes hubu a stejně budu mít doma malér!

Chudák babička, co ta už se mnou zkusila! Mám ji hrozně rád, přestože se mi vlastně nikdy moc nelíbila. Když jsem se před léty začal pít po nějaké manželce, nevybíral jsem si. Vybíráme si milenky, které se nám musí líbit a musí nás vzrušovat! Ale nechápu, proč bychom si měli vybírat manželku! Když jsem si v restauraci Na Rybárně sedl vedle ní a slušně se jí zeptal, zda by si mě eventuálně nevzala za muže, překvapivě odpověděla, že ano! Bylo mi trapné si ji prohlížet jako nějaké zboží a nechtěl jsem se ani na nic průhledně vyptávat. Třeba jak se učili ve škole její rodiče, jestli neměli v rodině křivici, anebo jak často si myje nohy. Abych si o ní udělal dostatečný obrázek, stačily mi bohatě

čich, sluch a postranní vidění. Když jsem se s babičkou druhý den sešel a na denním světle si ji pořádně prohlédl, byl jsem mile překvapený. Čekal jsem něco daleko horšího.

Po svatbě jsem si vytyčil jako prvořadý úkol odnaučit svou babičku souložit. Byla to práce dlouholetá a nelehká, když ale děláte něco trpělivě a cílevědomě, dosáhnete nakonec úspěchu. Vždycky když se mě v posteli jenom trochu dotkla, hned jsem ji plácl přes ruku, vstal, oblékl se a odešel do restaurace. A naopak, když mi dala pokoj a rychle usnula, hned jsem jí druhý den koupil zlatý řetízek a nebo ji vzal do divadla. Do pěti let jsem ji převychoval k obrazu svému, začala se chovat jako slušná usedlá dáma a ne jako nějaká čubka. Stala se pro mne opravdovým rodinným zázemím, ve kterém jsem pro svůj životní koníček síly spíše čerpal, než jich nesmyslně pozbýval. Pravda, několikrát se mé zázemí zachvělo v samých základech, například když mi jedna slečna udělala na krku onu známou krevní podlitinku. Takto poznamenaný jsem nemohl před babičku předstoupit. Zavola jsem proto domů, že mě povalila tramvaj a nechal si dát od kamaráda chirurga celou horní polovinu těla do sádry. Od pasu až po bradu. Když jsem přišel domů a babička mi pomáhala dolů s oblečením, našla mi na zadnici další tři kousance.

Nechápu, co se ženským na tom kousání a dělání cucfleků líbí! Jsou jako zvířata! Kamaráda Jardu Nováka nějaká vášnivka tak pokousala, že málem vykrvácel. Když na ni doktoři podali trestní oznámení, její obhájce se u soudu snažil uplatnit jako polehčující okolnost to, že měla hlad. Soudce jí přesto napařil šest měsíců s podmínkou na dva roky. Asi za týden zase někoho pokousala, a tak si šla sednout.

A pak se mé manželství ocitlo v krizi, když mi babička našla v autě cizí dámské kalhotky a podprsenku. Nezbylo mi, než se

rozplakat a nalhat jí, že to prádlo je moje, že jsem travestita a že se z této trapné sexuální úchyly už léta léčím. Ještě jsem se několikrát nechal schválně nacytat v dámském prádle, ale asi za půl roku jsem babičce vítězoslavně sdělil, že jsem konečně vyléčen. Měla ohromnou radost a ještě ten večer jsme radostnou novinku oslavili v luxusní hradčanské vinárně Oživlé dřevo.

Dlouhá léta jsem pak už neudělal žádnou chybu a žili jsme spolu ve štěstí a pohodě jako dvě hrdličky. Až loni v květnu přišla zase pohroma. Po posezení ve vinohradském Divadelním klubu jsem zaskočil na kávu k jedné starší herečce a co čert nechtěl, když jsme si druhý den vyšli s manželkou, dcerou, synem, snachou a třemi vnoučaty na nedělní dopolední procházku na Karlův most, tak jsme ji potkali. Vynořila se z hloučku nějakých německých turistů a šla přímo proti nám. Byla tak zmalovaná a tak provokativně oblečená, že na denním světle působila jako stará vysloužilá prostitutka. Nezbylo mi, než dělat, že ji nevidím. Přešla nás, ale těsně za námi se otočila a před celou mou rodinou hlasitě na mne zvolala: „Šukat, to jo, ale zdravit, to ne!“ Od té doby mám s babičkou peklo! Jde kolem nás nějaká mladší žena a už utrousí: „Aby sis voči nevykoukal, kozle starej!“ Nebo hlásí v televizi hlasatelka s větším výstřihem a už směrem ke mně zamrmá: „To by sis šáhnul na mladý maso, co!“ A nebo se objeví v televizi nějaká mladá trochu vyspělejší herečka a už slyším: „To čumíš, ty čuně jedno, co!“ A tak už se s babičkou můžu dívat jen na kreslené filmy.

Myslím si, že je na mne babička nespravedlivě tvrdá. Pravda, odskočím si sem tam za nějakým děvčetem, jsem nakonec muž, ale vždycky se snažím všechno dobře utajit, abych ji neranil. A zásadně neoperuji v blízkém okolí našeho domu, abych ji nepřivedl do zbytečných řečí! Mohl bych se klidně chovat jako můj kamarád Vidlák, který si tahá holky i domů. Má sice svou vlastní

ložnici, ale dostane se do ní jen přes obývací, kde sedí „non stop“ u televize jeho manželka. Vidlák je tak drzý, že si teď vodí domů milenkou přímo před jejíma očima! Jeho nové děvče nemá žádná prsa, a tak jí snadno převléká za muže. Vždycky než vejdou do domu, v autě jí nalepí vousy, oblékne pánské sako, do kalhotek strčí bramboru a natáhne na ni manžestráky. Manželce ji představil jako Vencu, který k němu bude chodit hrát každý večer šachy. Manželka dostala příkaz, aby je při šachu v žádném případě nerušila, když ale jednou zaslechla milenčin vysoký hlas, žádala vysvětlení. Vidlák jí namluvil, že to byl Venca a že vždycky když prohrává, začne mluvit vysokým hlasem, vzdychat a pištět. Myslím si, že se Vidlákova milenka před paní Vidlákovou stejně nakonec prozradí. Buď se jí odlepí knír, nebo zapomene, že nesmí vrstět zadkem, nebo jí vypadne z kalhot brambora. Ženská ze sebe dokonalého muže nikdy neudělá, já osobně bych si radši vodil domů milenkou v přestrojení za medvěda! Ale zas na druhou stranu je lepší být přistižen in flagranti s chlapem než s medvědem.

Po tragédii na Karlově mostě jsem nanejvýš opatrný, některým rizikům se však vyhnout nelze. Co mužů se už například odkrylo kvůli hloupým pohlavním chorobám! Můj známý kožař tvrdí, že pouhý kondom nákazu nezabrání, nakazit se prý můžete i polibkem, podáním ruky, pohlazením hlavy a dokonce i dechem. Abych měl sex úplně bezpečný, musel bych prý mít na sobě protiatomovou pláštěnku, atomkecky, plynovou masku a ještě velkou gumovou zástěru. V zástěře by byla jenom jedna malá dírka, kterou bych prostrčil toho svého do třech kondomů oděného pitomce, který mě stál už tolik času, nervů a peněz. Tak na takovou ochranu kašlu, dneska už se dá nakonec léčit všechno.

A také vás může někdo „položít“. Nějaká babiččina kamarádka, sousedka a nebo užalovaná švagrová. Čím méně lidí

o mých záletech ví, tím lépe, se svými zážitky se svěřuji jen těm, co umí držet jazyk za zuby. Nejlepším kamarádům, automechanikům z mého servisu, mému holičovi a naší pošťačce. Nejsm jako Vidlák, který musí každý svůj zážitek okamžitě někomu vyžvanit. Vyleze z pelechu od ženské a hned honí mobilem všechny známé, aby jim nahlásil svůj nový bod. A když se nedovolá žádnému známému, chlubí se aspoň kolemjdoucím. I když ve srovnání s Vidlákem mlčím jako hrob, stejně mám strach, že se k babičce dřív nebo později zase něco donese. To už ale vytáhne z tepláků pistoli a odpráskne mě jako psa. Vždycky když se vracím pozdě v noci domů, potím se hrůzou, že odemknu, za dveřmi bude stát babička a bude mi mířit na obličej svou „sedm pětadesátkou.“

I přes svůj permanentní strach si nemohu pomoci, pud polhvní je asi neovladatelný. Aspoň tedy u mne. Že by geny? Už můj praděda byl prý sukničkář, děda byl sukničkář, tatínek byl sukničkář a strejda Žužu byl prý sukničkář i kalhotář. To, co mě žene stále vpřed, je patrně nějaké volání rodu a já vlastně jen pokračuji v díle svých předků. Vědom si jejich odkazu, snažím se za ně dohnat to, co oni za svého života už nestihli.

Na ženské při seznamování vždycky fungovalo, když jsem na ně spustil Zeidlerovou květnatou archaickou češtinou. Každý sexuální nádeník má pro navazování kontaktů svou taktiku. Jeden upoutává drahým autem, druhý roztomilým psíkem, třetí velkým baretem a velkými deskami s výkresy v podpaždí. Já jsem si v mládí vystačil bez rekvizit, má zajímavá čeština ženské pokaždé šokovala a nikdy jsem tím pádem nezůstal nepovšimnut. Ty méně bystré začaly ke mně napůl obdivně a napůl nechápavě vzhlížet, ty chytřejší ze mne měly legraci. Vždycky jsem ale zaujal a nikdy nebyl už po prvním oslovení odehnán. Na stará kole-

na si už s archaickou češtinou nevystačím a musím nasazovat další zbraně. Mám obavu, že víc než květnatým vyjadřováním upoutávám dneska drahými hodinkami, zlatou kreditní kartou a venku stojícím drahým mercedesem.

Nasazuji na barmanku všechny páky. Pokládám na bar klíče s přívěškem od mercedesu, povytahuji rukáv, abych zviditelnil své stotisícové „rolexky“ a vyrážím na zteč: „Slečno krásná, já červené jedno teploty pokojové dal bych si. Sluší vám to dnes velmi, zvláště ta sukénka odvážná.“

„Jak to mluvíš, ty hovado!“ odsekla, aniž se na mne podívala. Když ale pozvedla hlavu a povšimla si, kým byla oslovena, rozto-mile kňouravě se začala omlouvat: „Ježiš, promiňte, já to tak nemyslela, sem zvyklá mluvit tady s těma mladejma idiotama a úplně mi uniklo, že ste už starej... ale tím sem nechtěla říct, že byste nebyl eště hezkej chlap. Nedotkla sem se vás tím nějak?“

„Nedotkla, na to ‚hovado‘ od manželky své zákonitě zvyklý jsem.“

„Vy máte eště manželku?“

„Proč manželku bych neměl již míti?“

„No, mohla už umřít... na stáří třeba... vlastně co to kecám, dyť je určitě mladší než vy, že jo... to sem se do toho zamotala... promiňte, snad sem se vás s tou manželkou nějak nedotkla...“

„Nedotkla, lhostejná je mi stejně, nerozumíme si ani duševně, ani fyzicky, ani chemicky, hledám proto porozumění u žen jiných.“

„Vy lumpíku, vy ste svý ženě nevěrnej?“

„Nevíte, komu jinému než manželce nevěrný bych býti měl?“

„Ani sem se vás nemusela ptát, kouká vám to z vočí!“ začala se chytat. „Proč ale mluvíte jako Hus? To si děláte takle z lidí srandu?“

„Jsem si vědom toho, jak hovořím, však dělali s tím nemohu ničeho,“ pouštím se do své nacvičené historky. „Už za studií mých potíže s profesory míval jsem, má řeč prý něco mezi Němcovou Boženou, Jiráskem Aloisem a Čechem Praotcem. Spolužáky své tím bavíval jsem dosti, že schválně z žertu tropím tak, mínili oni. Rodiče mí mnoho logopedů, psychologů a psychiatrů světových navštívili se mnou marně, než smířiti se s osudem mým nezbylo jim časem. Jakožto lidé někteří koktají, šišljají či ráčkují, já pro slovosled citu věru nemám a spíš opačně vše cítím. Lékaři i rodiče mou řeči vadu přisuzují nadměrnému mozku přehřátí v dětství mém útlém. Ve vaničce matka moje vodu chladnou na kamnech i se mnou mírně přihřívala jednou a pro teploměr vodní za sousedkou spodní zaskočit se jala. Však ve výtahu uvízla a na kamnech já kojeneček byl víc a více teplý. Z výtahu ven matka má když vyproštěna byla a s vlasy hrůzou zježenými do bytu když vlétla, ve vaničce s vodou vroucí bublal já již téměř.“

„A neuvařil ste si je natvrdo?“ zase neslušně zavtipkovala barmanka. „Promiňte, to mi jen tak napadlo. Já sem asi drzá, že jo!“

„Ale kdež, jste takové kůzle roztomilé, květinka voňavá, mně o let dvacet méně kdyby bylo, namlouvati pokoušel bych já se vás a bojovati bych tu o vás já se jal.“

„Prosím vás, teď sem vám vůbec nerozuměla, moh byste mi tu větu zvopakovat eště jednou a trochu pomalejc? Co to je ‚já-sevás‘ a ‚jásejal‘?“

„Ale na tom nesejde již, naproti chce pán nějaký objednat si cosi, obslužte jej klidně, se starcem opelichaným a životem unaveným neztrácejte čas!“

Je to nádherné stvoření, ale až na ten kňouravý hlásek. Kňourá, jako kdyby jí právě někdo umřel. A přitom je drzá jako opice! To je zajímavé, jak mě ty drzé nestydaté potvory vzrušují... když

se tak ohlédnou, všechny moje milenky byly coury! O nějaké Mily jsem si také myslel, že je coura, ale časem se z ní vyklubala pěkná domácí puťka! Pěkně mě podvedla! To je zajímavé, že když máte puťku, nic vás za ní netáhne, a když máte couru, pořád vás to k ní přitahuje! Potřebujete ji kontrolovat, načapávat ji in flagranti, fackovat ji a pak se s ní udobřovat. Prostě to je něco, to je život! Ale co s hodnou puťkou! Takovou si tak maximálně můžete vzít za manželku! Ale i v manželství vám taková hodná, věrná a pracovitá může začít lézt krkem. Nedávno psali v novinách o nějakém myslivci, který měl doma neuvěřitelně milující a oddanou ženušku. Vždycky když se vrátil z lesa, tak už mu ve dveřích podávala zouvák na boty, když se zul, hned se na boty vrhla a vyčistila je, pak mu rychle naservírovala večeři, když přicházel ke stolu, rychle mu odstrčila židli a podala lžici, když se pokecal, rychle ho sama otřela, celý večer se ho neustále ptala, zda něco nepotřebuje, odháněla od něj mouchy, jen jednou zívnu, už mu rychle běžela odestlat, ještě se nedošoural z koupelny do ložnice a už stála u postele a držela v ruce jeho noční košili. Když se probudil, už zase stála u postele a v ruce měla jeho župan, když přišel do kuchyně, už měl na stole přichystanou snídani, když se měl k odchodu, zase už stála v předsíni v pozoru a v ruce držela jeho plášť a ten zouvák. A přesně stejně otrocky se o něj starala dvacet let. No – a jednou přišel myslivec z lesa domů, otevřel dveře a když tam zase stála s tím svým oddaným obličejem a se zouvákem v ruce, odhodil flintu a tím zouvákem ji umlátit. Ani sousedé, ani advokát, ani soudce to vůbec nemohli pochopit. Já ano.

Barmanka obsluhuje na druhé straně baru nějakého obstarožního seladona, ale jak může, loupne po mně očima. Začínám být do ní blázen! Láska holt kvete v každém věku, asi i ve sto

letech, když vám podrží pětadvacítka. Ano, kvete ve mně láska, kvete ve mně touha, kvete mi bohužel i nos – zřejmě v důsledku celoživotního popíjení. Ale tady té ukňourané květinice to asi nevadí, jinak by po mně tak nekoukala. Ale já koukám ještě víc, to musím sebekriticky přiznat.

Tak jako děcko musí mít ve vlaku vždycky místo u okénka, tak já musím na baru vždycky sedět tam, kde se barmanka shýbá pro sodovky. Dneska jsem toto velmi výhodné místo urval zase pro sebe a mám dvakrát lepší výhled než ostatní. Mí sousedi na baru se ale tváří velmi spokojeně, zřejmě jim stačí výhled omezený jen na horní barmančiny vnady a konzumují více než chvályhodně. Toho starého frajírka, co mu teď „Květinka“ nalila, znám! Pane Bože, vždyť je to Merda! Ten ale vypadá! Zub času na něm pěkně zapracoval! Přesto je na tom asi lépe než já. Má ještě vlasy, je štíhlejší, nehrbí se – ale ksicht má zmuchlanější! A má pěkné pytle pod očima! Neviděl jsem ho nejméně třicet let! To je zajímavé, jak mi je i po tolika letech blízky! Byli jsme jak dva bratři. Rval jsem se s ním sice o každou ženskou, ale s nikým jiným jsem si tak nerozuměl. Měli jsme stejný humor, stejnou hantýrku, stejné povahy, stejný smysl pro humor, stejné politické názory, stejné vzdělání, a dokonce i přibližně stejně dlouhé. A pak se kvůli jedné slepici nesmyslně rozejdeme a jeden druhému si klidně zmizíme ze světa! Často se mi po něm zastesklo, zvláště ve chvílích potřeby se někomu fundovanému pochlubit. Moc se za ta léta nezměnil – a zase mi, potvora, leze do zelí! No samozřejmě! Jen ji obluj!...

A to je mi nadělení! Láska Květiniky ke mně je ohrožena – Merda před sebe na bar pohodil klíčky od lamborghini! Ten padouch si asi také špatně nežije! Jakpak asi přišel k penězům? Vždycky se pokoušel malovat, bylo by ale o něm slyšet, kdyby

dobře prodával obrazy. A že by zbohatnul na strojařině, to bych se také divil. Někdo mi, myslím, říkal, že jeho manželka restituovala barák na Václaváku a že tam má Merda ateliér. Takže utrácí její prachy!

Já se na to vykašlu, zase nasazuje ten svůj nevinný pohled! Snad jí v šedesáti netvrdí, že měl jen jednu a že ho zradila s nejlepším kamarádem! Takhle vždycky začínal! I když jich měl tenkrát za sebou nejmíň tři sta, ženské mu na jeho zoufalý obličej vždycky nalítly! Všichni chlapi se před ženskými napařují, předvádí se před nimi ve sportu, posilují, perou se kvůli nim, a přesto jsou většinou neúspěšní. A tenhle pacholek ženské nakecá, že ho jeho milá zradila, že pro něj nemá smysl žít, rozbrečí se – a má další bod. Neuvěřitelné, co ženských je schopno podřzet ze soucitu! S archaickou češtinou dělám ze sebe také trochu vola, ale to, co ze sebe asi dodneška dělá Merda, je už na mne moc. Když chce mít člověk hodně ženských, hrdost a čest musí jít samozřejmě stranou, ale všechno má své meze. Když jde hodně do tuhého, jsem ochotný prosit, klečet na kolenou, možná i nabírat moldánky – ale brečet nikdy! Když jsem před ženskou neuronil slzu v mládí, nebudu ji ronit dneska v šedesáti letech! Na souboj těmito zbraněmi nepřistoupím! Ať si Merda kňučí jak chce, já se ponížovat nebudu, není nic směšnějšího než plačící zamilovaný dědek!

Barmanka se už po mně ani nepodívá, takže Merda hučí úspěšně. Doufám, že už jí také řekl, že je básník René Meron. Ve skutečnosti se jmenuje Boris Opička, ale když napsal ve škole pár hloupých zamilovaných básniček, dal si vznešené básnické jméno René Meron. Ježiši, to byl vůl! Na ženské mu to ale fungovalo, účel holt světi prostředky! René Meron! Je ale fakt, že se pod jménem Boris Opička srdcervoucí zamilované básně psát nedají. Na našem francouzském gymnáziu jsme mu samozřejmě